Παραμύθια και αλήθειες

***Παραμύθι χωρίς όνομα* του Ιάκωβου Καμπανέλλη από το Θεσσαλικό Θέατρο στον Λυκαβηττό Σεπτέμβριος 2002**

Συμβαίνει συχνά και είναι ίσως χαρακτηριστικό της ιδιοτροπίας των καιρών: παραστάσεις που διαφημίζονται κατά κόρον να απογοητεύουν και άλλες που περνούν στο ημίφως της δημοσιότητας να κρύβουν ευχάριστες εκπλήξεις για το κοινό. Το *Παραμύθι χωρίς όνομα* του Θεσσαλικού Θεάτρου δεν πέρασε στους πηχυαίους τίτλους, άφησε όμως πολύ καλές εντυπώσεις.

Τρία έργα, το *Παραμύθι*, ο *Μπαμπάς ο πόλεμος* και το *Οδυσσέα γύρισε σπίτι* αποτελούν την καμπανελλική τριλογία του πολέμου και είναι πέρα για πέρα σύγχρονα. Θα πρέπει όμως να θεωρούνται και κλασικά. Γραμμένα στη δεκαετία του '50, μέσα στον μεταπολεμικό ορυμαγδό, μιλούν ακόμα στην κοινωνία μας με την απόλυτα συμμετρική τους σάτιρα και της αποκαλύπτουν το πραγματικό της πρόσωπο.

Ειδικά το *Παραμύθι* είναι ένα από τα καλύτερα ελληνικά έργα του 20ού αιώνα, με μια δική του πλέον ιστορία. Σήμερα έρχεται να σατιρίσει βασιλείς και πολιτικάντηδες, να απομυθοποιήσει τα ηρωικά είδωλα που κατασκευάζουν εύκολα οι άνθρωποι, να αποκαλύψει τις λυκοφιλίες που κρύβει η πολιτική, αλλά και την ευθύνη των λαών για όσα επιτρέπουν με την αδιαφορία τους να τους κάνουν. Το έργο κινείται στον χώρο της ιστορικής αλληγορίας, προβάλλοντας την παραβολή του παραμυθιού, γι' αυτό και δεν μπορεί εύκολα να σημανθεί χωροχρονικά. Η φόρμα του περιλαμβάνει κάποια στοιχεία του επικού θεάτρου, θυμίζοντας κάποτε το θέατρο του Brecht. Στη θεματική του εντοπίζονται εύκολα δύο μοτίβα, τυπικά στη δραματουργία του Καμπανέλλη: την απληστία και συνάμα τον ηρωισμό που εμφωλεύουν και στους πιο απλές συνειδήσεις (λ.χ. *Ο μπαμπάς ο πόλεμος*, *Βίβα Ασπασία*). Τα δε τραγούδια του, επενδυμένα από τη μαγική μουσική του Μάνου Χατζιδάκι πριμοδοτούν εξαρχής κάθε παράσταση.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Ιορδανίδη στηρίχτηκε στη μουσική και μάλιστα στον καλλικέλαδο Γ. Χριστοδούλου για να δώσει την ατμόσφαιρα του έργου. Έχτισε όμως πολύ εύστοχα και τις δύσκολες σκηνές συνόλου που απαρτίζουν σχεδόν όλο το έργο. Από τους ηθοποιούς του ξεχώρισε ο Π. Σταματόπουλος (Πρωτομάστορας), η Στ. Παπαδημητρίου (Φτωχομάνα) και τα μέλη της βασιλικής οικογένειας Γ. Ζωγράφος, Χρ. Κουτσουδάκη και Γρ. Σταμούλης. Δεν υστέρησε ούτε ο Ζ. Κατραμάδας (Ταβερνιάρης) ούτε η Κ. Τάκαλου (Μαρία). Και εκεί που υπήρχε κάποια αδυναμία, η παράσταση δεν χώλαινε γιατί ενεργούσε το σύνολο και επειδή φαινόταν η αγάπη όλων των ηθοποιών για το έργο που έπαιζαν. Τα σκηνικά του Ν. Κασαπάκη περιορίστηκαν απλώς στη λειτουρικότητα, οι χορογραφίες του Φ. Ευαγγελινού στράφηκαν σε παλαιότερες εποχές, ενώ τα κοστούμια της Αφρ. Κουτσουδάκη «έντυσαν» με επάρκεια ρόλους και χαρακτήρες.

Το πρόγραμμα της παράστασης ικανοποιητικό, αλλά φιλοξενεί κείμενα που συναντούμε συχνά σε άλλα έντυπα.

Μετρό τχ. 84, Νοέμβριος 2002